

LECȚIA 13. EVANGHELIZAREA FAMILIILOR AFECTATE DE DIZABILITĂȚI

Obiective

Studiul acestei lecții te va ajuta:

- Să explici accentul scriptural pe evanghelizare
- Să explici doctrine fundamentale cu privire la Dumnezeu, Isus și mântuire
- Să înțelegi nevoia unei persoane de răscumpărare și de ce unele persoane cu dizabilități resping Evanghelia
- Să prezinți planul de mântuire unor persoane cu diferite dizabilități
- Să însoțești un proaspăt credincios cu dizabilități în umblarea lui cu Hristos
- Să descrii câteva modele de evanghelizări pentru o comunitate cu dizabilități

Oamenii cu dizabilități reprezintă unul dintre cele mai mari grupuri de persoane ne-evanghelizate din lume. Din păcate, slujirea persoanelor cu dizabilități poate fi văzută ca un simplu serviciu de îngrijire, însă ar trebui să includă și un angajament ferm de a merge la copiii și adulții cu dizabilități, proclamându-le Evanghelia. Dacă bisericii tale îi lipsește bucuria de a include aceste familii prețioase în evanghelizările sale, această lecție îți va oferi o varietate de modele de evanghelizare.

Joni Eareckson Tada este prima care a admis că nu a auzit niciodată de un anumit stil de a împărtăși Evanghelia celorlalți. De fapt, s-ar putea să fii surprins să auzi că multe din oportunitățile ei au fost inițiate de scaunul cu rotile în care se află. „Oamenii nu se așteaptă să fiu fericită în acest cărucior. Când spun *Am un scop pentru care trăiesc*, ca răspuns la remarcile lor cu privire la cântecele sau zâmbetul meu, pe fața lor apare deseori o privire curioasă”, povestește Joni. „Atunci adaug *Isus m-a binecuvântat. Apropo, care este scopul tău pentru care trăiești?* Cu siguranță, asta îi ia pe neașteptate. Uneori le place, uneori îi face curioși și alteori nu știu cum să plece mai repede de acolo. Dar un lucru e sigur... le dă de gândit.”

Joni a învățat să se încreadă în lucrarea Duhului Sfânt în inimile oamenilor. Ea ne încurajează să ne rugăm și să urmărim oportunități de a sădi relații și de a ne încrede în Dumnezeu că El va schimba viețile oamenilor.

ÎNDURARE

Prietenii cu dizabilități ne amintesc de îndurarea lui Dumnezeu. Fără Hristos, am fi fost cu deficiențe spirituale, incapabili să ne mișcăm spre Împărăția Lui, orbi față de scopurile Lui și surzi la vocea Sa. Prin îndurarea Sa, noi suntem făcuți întregi și deseori dizabilitățile altora slujesc ca ajutorul fizic și audiovizual al lui Dumnezeu de a lucra spiritual în viețile noastre, a tuturor.

I. Dumnezeule, deschide ochii oamenilor care nu-L cunosc pe Cristos

Cineva a afirmat odată că lipsa evanghelizării înseamnă lipsa dragostei din partea noastră, ca și creștini. Crezi că e adevărat? De ce DA sau de ce NU?

Când Samantha l-a cunoscut pe Robert, a simțit imediat compasiune pentru el. Trupul lui contorsionat, privirea în gol și modul în care saliva o făceau să își dorească să se îndepărteze de căruciorul lui. Cu siguranță, Robert nu putea înțelege mesajul pe care a venit să-l audă la biserică. Samantha nu s-a putut abține să nu se gândească la faptul că părinții lui l-ar fi putut scuti de o plimbare incomodă cu duba până la biserică și să îl fi lăsat să stea acasă. Totuși, fiind o persoană bine pregătită pentru întâmpinarea oamenilor la biserică, și-a așezat mâna pe umărul lui Robert și i-a urat un bun-venit călduros la biserică, lui și părinților săi.

În timpul programului, Samantha s-a rugat ca Dumnezeu să îi întărească pe părinții lui Robert. S-a rugat ca Dumnezeu să îi ajute să primească Vestea cea Bună, dacă nu erau credincioși. În timpul închinării, a privit de câteva ori la Robert, cum acesta își scapă capul tot mai tare în piept și tatăl lui îl ștergea blând, cu un șervețel la gură. Din câte își putea da seama Samantha, Robert părea inconștient de ceea ce se întâmplă în jurul său – asta până când păstorul a cerut bisericii să ridice mâna dacă aveau o cerere de rugăciune. Cu un efort mare, Robert și-a ridicat mâna tremurândă pe de mânerul căruciorului și a ținut-o ridicată în timp ce păstorul se ruga.

Ochii lui Samantha s-au umplut cu lacrimi în timp ce asista la declarația de credință în Dumnezeu a lui Robert. Într-un mod simplu, își exprima încrederea lui în Acela care l-a creat în pântecul mamei sale. Samantha a realizat că Robert chiar putea asculta mesajul. Trupul lui era nemișcat, dar se pare că mintea lui trecea dincolo de dizabilitatea sa. În efortul său de a fi un creștin „bun”, Samantha se rugase ca părinții lui Robert, frații lui și membrii bisericii să se comporte cu el cu bunătate, dar nu se rugase pentru relația lui cu Dumnezeu. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să-i ceară lui Robert să se roage pentru nevoile ei în rugăciunile lui.

În acea zi, viziunea lui Samantha despre modul în care oamenii cu dizabilități îl cunosc pe Dumnezeu, s-a lărgit. Și odată cu determinarea ei, s-a extins și viziunea echipei de evanghelizare din biserică ei.

Îl este mai greu unei persoane cu dizabilități să aibă credință decât îți este ție? De ce da sau de ce nu?

Când ochii noștri sunt deschiși să vadă nevoile spirituale ale oamenilor cu dizabilități, Cuvântul lui Dumnezeu ne informează și ne motivează să acționăm.

A. Scriptura ne luminează misiunea noastră

Există 3 pasaje semnificative care ne ajută să înțelegem dorința lui Dumnezeu pentru evanghelizarea persoanelor afectate de dizabilități și ne încurajează să ne alăturăm lucrării Lui: Luca 4:18-21, Matei 18:18-20 și Luca 14:21-23. Aceste pasaje ne oferă o înțelegere clară a misiunii lui Isus și a mandatului de a evangheliza oamenii – bărbați, femei și copii, sănătoși sau afectați de dizabilități.

1. „Declarația misiunii” – Luca 4:18-21

Luca 4:18-21 a fost numită „declarația misiunii: pentru slujirea lui Isus, citată din Isaia 61:1-3. Această misiune este un model pentru ceea ce ar trebui să presupună predicarea Evangheliei. „Declarația misiunii” lui Isus ne cere să renunțăm la viețile noastre și să aducem eliberare (mântuire) celor înrobiți. Dumnezeu dorește să lucreze prin noi pentru a-i evangheliza pe cei marginalizați – pe cei săraci, cu inima zdrobită, robi, orbi și apăsați.

2. Marea trimitere – Matei 28:18-20

Ca apostoli ai lui Isus, vorbim și operăm sub autoritatea lui Hristos. Ca urmare, avem dreptul și responsabilitatea să facem ucenici ai lui Hristos în toate neamurile (adică în „toate grupurile etnice”), ceea ce implică botezul și propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, fiind exemple a umblărilor și caracterului Stăpânului nostru, Isus Hristos.

Această trimitere nu se va încheia decât „la sfârșitul veacului”, când Cristos se va întoarce pe pământ, după Biserica Lui. Până atunci, este cu noi în toate zilele – atât în victorii, cât și în încercări – însoțindu-ne în predicarea Evangheliei la toate neamurile, în special celor marginalizați.

3. Mandatul din Luca 14 – Luca 14:21-23

După cum am văzut deja în Lecția 8, Luca 14:21-23 reprezintă esența inimii lui Dumnezeu. Reverendul Dan'l Markham, fost Director al lucrării pe teren la Joni and Friends, ne învață că acest pasaj este de asemenea esențial predicării Evangheliei:

Marea Trimitere este esența temei centrale a Evangheliei lui Luca. Este una dintre primele texte a Marii Trimiteri și e dată cu atâta pasiune de Domnul nostru Isus, poate Duhul Sfânt spunea în felul următor: „leșiți cu ardoare să aduceți pe cei pierduți în casa mea, în Biserica mea. Și asigurați-vă că veți merge – în primul rând, în grabă și cu cea mai mare râvnă – la cei marginalizați, săraci și cei afectați de dizabilități. Nu există o sarcină mai importantă decât aceasta.”

	Declarația misiunii Luca 4:18-21	Marea trimitere Matei 28:18-20	Mandatul din Luca 14 Luca 14:21-23
Conexiune	Modul în care Isus a fost trimis de Duhul Sfânt să predice și să exprime Evanghelia prin gând, cuvânt și faptă	Bazată pe sacrificiul și misiunea lui Cristos	Partea înflăcărată și o esență cheie a împlinirii Marii Trimiteri și Declarației misiunii
Purtătorul de cuvânt	Dumnezeu Duhul Sfânt	Dumnezeu Fiul	Dumnezeu Tatăl (Stăpânul Casei)
Audienta	Isus, ca exemplu pentru toți apostolii să facă la fel	Modelul apostolilor pe care biserica să li ducă mai departe	„Slujitorii” (credincioșii) și „Casa” (biserica)
Ținta	Cei cu inimă zdrobită, marginalizați, inclusiv cei din comunitatea persoanelor cu dizabilități	Lumea – toate grupurile etnice	Săracii și cei afectați de dizabilități
Acțiunea	Predicarea, vindecare și eliberare.	Crearea de ucenici, botez și învățătura	Evanghelizarea cu pasiune a oamenilor cu dizabilități, ca aceștia să vină la biserică

B. Acceptarea aduce lumină în inimile noastre

Când fiul lui Doug Mazza, Ryan, s-a născut cu dizabilități multiple severe, el și familia lui au experimentat întuneric cum nu mai cunoscuseră până atunci. Doug, un om de afaceri care deja condusese lumea corporațiilor, s-a simțit neajutorat când doctorii i-au explicat ce îl aștepta pe fiul său. Din fericire, planul lui Dumnezeu s-a extins mult mai departe de cele mai luminate minți medicale, spre a iubi și a-i transforma pe Doug și fiul lui.

CITEȘTE: „A da controlul la schimb pentru bunătatea lui Dumnezeu”, de Doug Mazza

Dacă judecăm credința prietenilor noștri cu dizabilități printr-o înțelegere greșită a credinței, îi vom vedea ca „incapabili” de a deveni creștini care să împărtășească credința lor cu noi.

Întrucât credința poate fi observată prin cuvinte și fapte simple, persoanele cu dizabilități mintale nu sunt împiedicate în abilitatea lor de a simți și exprima dragostea lui Dumnezeu și a celorlalți.

În *Expressing Faith in Jesus (Exprimarea credinței în Isus)*, Ronald C. Vredevelde oferă o descriere frumoasă a inimii și minții celor cu abilități cognitive limitate.

Mințile prietenilor noștri nu sunt învălmășite de griji care îi privesc pe alții sau de nevoia de a înțelege și a ști totul despre credință. Dar credința lor nu e una copilărească, clătinată, sau nefondată; e o credință cu încredere deplină, bazată pe ascultarea poveștilor despre oamenii lui Dumnezeu și pe trăirea într-o lume apăsată. Credința lor s-ar putea să nu fie bazată pe cunoașterea unui crez sau o declarație a credinței pe care au studiat-o, dar este hrănită de relații care reflectă dragostea lui Isus. Răspunsul lor la dragostea lui Dumnezeu, care răsare din ființa lor interioară și e alimentată de Duhul lui Dumnezeu, exprimă o credință în Isus simplă, dar bogată. Când biserica încurajează membrii noi cu deficiențe cognitive să își exprime credința în Isus, vom privi la credința din inimă și nu la nivelul de cunoștințe.

II. Dumnezeu, deschide gurile noastre să predicăm Evanghelia

Mântuirea vine doar prin credința corectă în și despre Isus. Indiferent dacă ești sau nu afectat de o dizabilitate, predicarea Evangheliei este la fel pentru toți. Toți trebuie să vină la Cristos cu pocăință și credință, ceea ce reprezintă mântuirea comună și credința dată sfinților *o dată pentru totdeauna*. Apostolul Petru declară că suntem *născuți din nou...prin Cuvântul lui Dumnezeu* (1 Petru 1:23) ceea ce înseamnă că primim nașterea noastră spirituală în Împărăția lui Cristos prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Asta presupune o înțelegere corectă a Cuvântului lui Dumnezeu, care implică fundamental o înțelegere a persoanei lui Dumnezeu, a lui Cristos, a omului și a căii spre mântuire.

A. Mântuirea se bazează pe convingeri corecte

1. Cine este Isus Cristos?

Isus Cristos este pe deplin Dumnezeu (Fiul lui Dumnezeu) și pe deplin om (Fiul Omului).

În 1 Ioan 4:1-6, Apostolul Ioan ne dă indicii pentru a stabili cine este sau nu este creștin. El scrie că „duhul rătăcirii” este indicat de orice doctrină care exclude umanitatea sau divinitatea lui Cristos. Acest fapt este confirmat în Ioan 1:1, 14 și Coloseni 2:9.

Însuși afirmațiile lui Isus indicau că se vedea pe sine ca având umanitate și divinitate pe deplin (Ioan 8:24). Conform învățătorilor greci, fraza *Eu sunt El (ego eimi)*, este forma grecească a numelui personal pentru Dumnezeu din Vechiul Testament, marele EU SUNT sau Iahve, ceea ce înseamnă că Isus a afirmat că este Cel Dintotdeauna (vezi și Exod 3:14).

2. Cine este Dumnezeu?

Este o persoană și este Trinitatea.

Teologia biblică susține că Dumnezeu este o Trinitate formată din trei Persoane. Nu este o formă impersonală în univers și nici pe deplin uman, deși Isus Hristos a devenit om ca să fie asemenea nouă și să moară. Dumnezeu este Creatorul; nu sunt alți dumnezei în afară de El, fiind astfel singurul Dumnezeu care se descoperă ca Tata, Fiu și Duh Sfânt. Ortodoxia creștină Îl recunoaște pe Dumnezeu că este dincolo de ceea ce mintea umană poate înțelege pe deplin – de exemplu El este omniscient (atotcunoscător) și omniprezent (prezent peste tot), El este Duh și este etern (Geneza 3:26-27; Matei 3:16-17; 28:19; Ioan 3:16).

3. Cine este omul?

Omul (toată umanitatea) nu este Dumnezeu sau un zeu, dar este făcut după chipul și asemănarea Lui. De asemenea, omul este căzut și are nevoie de un Salvator.

a. Creat de Dumnezeu

Așa cum au afirmat mulți teologi și învățători biblici, toată teologia bună și rea vine din afirmația „Dumnezeu e Dumnezeu și noi nu suntem” – sau așa cum a spus-o Ray Pritchard, „El este Dumnezeu și noi nu”. Geneza 1:26-27 afirmă clar că omul a fost creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui, că omul a fost apogeul creației lui Dumnezeu, conceput să gândească și să se comporte ca Dumnezeu, dar nu ca un egal al lui Dumnezeu.

b. Căzut din proprie alegere

Omul a căzut din părtășia cu Dumnezeu prin neascultare (păcat) și ca urmare, a pierdut stăpânirea deplină peste creație (Geneza 3). Și-a pierdut statutul de a fi pe deplin asemenea lui Dumnezeu și și-a pierdut cinstea (favorul) deplină din partea lui Dumnezeu.

De la Adam încoace, fiecare bărbat și femeie au păcătuit (Romani 3:10-12; Efeseni 2:3; Psalm 51:5; Ieremia 17:9) cu excepția lui Isus Hristos, cel drept (1 Ioan 2:1). Faptul că Isus nu a păcătuit, comparat cu păcatul omului, este afirmat în Evrei 4:14-16. Romani 3:24-25 declară că am fost răscumpărați din starea noastră de păcat prin darul lui Dumnezeu al dragostei, prin credința în sacrificiul lui Isus Cristos care a purtat pe cruce mânia lui Dumnezeu Tatăl, pentru ca noi să fim „justificați”, sau declarați nevinovați.

Biblia spune că natura umană ne îndreaptă spre rău, e o natură păcătoasă și nu poate deveni Dumnezeu niciodată. Omul poate deveni copil de Dumnezeu, dar nu va fi niciodată egal Lui (Isaia 43:10; 44:6,8; Osea 11:9; Numeri 23:19). Omul nu se poate salva pe sine prin propriul efort (Efeseni 2:8-9; Tit 3:5; Galateni 2:16; Isaia 64:6).

B. Ce este mântuirea?

Mântuirea este prin – și numai prin – Isus Cristos: *Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”* (Ioan 14:6)

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire. (Romani 10:9-10).

Multe religii necreștine declară că omul își dobândește propria cale spre viața eternă și/sau devine Dumnezeu sau un zeu. Biblia respinge această erezie afirmând că suntem salvați prin har (un dar nemeritat și necâștigat, de la Dumnezeu), prin credința în Hristos și sacrificiul ispășitor pe cruce. Mântuirea este un dar de la Dumnezeu, nu ceva obținut prin fapte bune (Efeseni 2:8-9). Mărturisirea și credința sunt cerințe critice pentru ca o persoană să devină un credincios adevărat în Hristos.

Biblia ne spune că primim o șansă la viață și viață eternă, fără reîncarnări viitoare (Evrei 9:27). Mulțumită lui Dumnezeu, mântuirea noastră e bazată nu pe ceea ce facem sau nu facem, ci pe cine este Isus și pe ceea ce a făcut El! Faptele noastre oscilează, însă Isus este *același ieri și azi și în veci* (Evrei 13:8). Pentru a deveni creștin și a crește în Hristos e nevoie de angajament complet lui Isus Cristos (Marcu 8:34-38; Matei 10:32-40).

După un atac violent, Vicki Olivas știa că avea nevoie ca ceva să rupă lanțurile depresiei și amărăciunea din viața ei. Întrebări dureroase o bântuiau, făcând-o să se își piardă credința în tot ce credea că știe despre viață și despre Dumnezeu.

URMĂREȘTE: Când viața nu e dreaptă (DVD Joni and Friends)

Astăzi, Vicki este o femeie plină de viață, productivă, cu o viață nouă în Hristos. Ce s-a întâmplat?

III. Dumnezeule, ajută-ne să trăim ceea ce proclamăm

Există două moduri principale în care să proclamăm Evanghelia – prin cuvinte și prin fapte.

Ken și Joni Tada au călătorit prin lume, proclamând credința lor în Isus Hristos. Se știe că lui Ken îi place să profite de orice oportunitate pentru a împărți o broșură despre Evanghelie, străinilor

pe care îi întâlnește în cale, cu dizabilități sau fără. De asemenea, se comportă cu bunătate, în numele lui Isus, convins că un simplu pahar cu apă rece poate începe o conversație cu rezultate eterne.

De unde vine spiritul acesta de câștigare de suflete a lui Ken? Unii cred că a fost hrănit în inima sa de îngrijitor.

CITEȘTE: „Îngrijirea: o cauză pentru Hristos”, de Ken Tada

A. Cuvântul: auzit și citit

Proclamarea în cuvinte fără fapte duce la o Evanghelie irelevantă.

„Ce?”, le-a zis El. *Și ei I-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod.”* (Luca 24:19).

Evanghelia proclamă Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la cine este Hristos și cum poate ajunge cineva la o relație personală cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Dar proclamarea în cuvinte este goală fără proclamarea prin fapte care reflectă caracterul și slujirea lui Hristos. Oamenii învață în primul rând prin *auzire-citire* și *vedere-experiență*. Auzirea-citirea se întâmplă atunci când proclamăm Vestea Bună a lui Isus Hristos (auzirea Cuvântului) sau citim despre Vestea Bună în Biblie/o broșură.

B. Fapta: a vedea și a experimenta

Proclamarea prin fapte, dar fără cuvinte duce la o Evanghelie fără putere.

Știți vorba făcută prin toată Iudeea, începând din Galileea, în urma botezului propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El. (Fapte 10:37-38).

A vedea – a experimenta se întâmplă atunci când credincioșii și bisericile demonstrează Vestea Bună prin fapte de dragoste, milă și bunătate – de exemplu, când reflectăm caracterul lui Cristos în viețile noastre de zi cu zi (cunoscut și ca „evangelizare prin modul de viață”).

C. Alăturarea în lucrarea Împărăției

În „Probleme cu privire la Împărăție în dizabilitate”, Joni Eareckson Tada descrie credincioșii ca și constructori ai Împărăției și consideră biserica o tabără de antrenament pentru Împărăție. La biserică suntem echipați să ieșim în lume să Îl facem pe Hristos real și să revendicăm teritoriu de

la cel rău, sub steagul lui Hristos. Dar Joni spune clar că biserica nu e același lucru cu Împărăția lui Dumnezeu:

„Biserica este aleasa Tatălui, răscumpărată de Fiul și reînnoită de Duhul Sfânt – în Matei 16:18 Isus ne numește BISERICA Lui. Biserica îi ajută pe oameni să Îl laude pe Dumnezeu potrivit Scripturii, încurajându-i să Îl iubească pe Isus Cristos așa cum ar trebui. Lucrarea cu dizabilități din cadrul unei biserici face același lucru. Chemăm și învățăm în Cuvânt pe oamenii cu dizabilități. Îi evanghelizăm și îi facem ucenici, le suntem mentori, îi încurajăm și îi ajutăm să își găsească darurile spirituale și rolul lor în slujirea și conducerea bisericii. Dar acesta nu e singurul scop al lucrării cu dizabilități. Avem un rol al Împărăției – toți oamenii cu dizabilități din biserică au un rol în Împărăție. Spre deosebire de biserică, Împărăția nu e un grup de oameni. E o domnie, domnia lui Isus Domnul.

CITEȘTE: „Probleme cu privire la Împărăție în dizabilitate””, de Joni Eareckson Tada

Conform lucrării lui Joni, ce înseamnă să fii un creștin *de transformare*?

Unde se încadrează evanghelizarea în viziunea bisericii și a Împărăției?

IV. Dumnezeu, ajută-ne să împărtășim Evanghelia în cuvinte și fapte

A. Principii în adaptarea mesajului pentru prietenii cu dizabilități

- 1. Prietenii cu dizabilități intelectuale** – acești prieteni pot avea funcții cognitive scăzute, medii sau înalte. Gândesc în termeni concreți pentru problemele spirituale și ajung să Îl cunoască pe Hristos în funcție de vârsta lor mentală. În cartea *Exprimarea credinței în Isus: Persoane cu dizabilități intelectuale ca membrii ai bisericii (Expressing Faith in Jesus: Church Membership for People with Intellectual Disabilities)*, autorul Ronald C. Vredevelde vorbește despre metode de a pregăti o persoană cu dizabilități intelectuale să devină membră a bisericii. Chiar dacă s-ar putea să existe diferențe doctrinale între tradițiile bisericilor, cartea este recomandată pentru exemple de adresare la problemele comune pentru a include pe deplin pe acești prieteni în bisericile noastre.

89% din oamenii cu dizabilități mentale pot înțelege Scriptura la un nivel de clasa a treia– Dr. Jim Pierson, *Exceptional Teaching*

- 2. Prietenii cu dizabilități de dezvoltare** – nevoile spirituale ale prietenilor din acest spectru larg sunt deseori acoperite prin tratarea cu dragoste de către părinții, îngrijitorii și prietenii creștini. O învățătoare povestește despre elevul ei cu autism: „Când are o cădere, îi șoptesc o rugăciune sau un cântec liniștit. Apoi, când se calmează, laud unicitatea lui, spunându-i cât e de important pentru

Dumnezeu și pentru familia bisericii noastre. Îi amintesc întotdeauna că sunt prietena lui.”

- a. Evanghelizarea relațională se întâmplă atunci când petrecem timp cu acești prieteni și „participăm la viață” împreună.
 - b. S-ar putea ca acești prieteni să poată participa la închinare sau să se simtă mai bine în clasa lor specială.
 - c. Folosește felicitări cu imagini potrivite pentru a împărtăși mesajul de Crăciun/Paște.
 - d. Adaptează orele de cateheză pentru nevoile lor și primește-i în Trupul lui Cristos.
 - e. Crează un plan de ucenicie care abordează pe rând câte un concept al credinței sau un scop.
- 3. Prietenii cu deficiențe vizuale sau auditive** – dacă nu cunoști limbajul semnelor, cere ajutor unui membru al familiei. Folosește o explicație simplă a planului de mântuire. Pentru oamenii cu deficiențe vizuale, oferă-le o Biblie în Braille sau pe CD. Poți de asemenea să scrii mesajul despre credința în Braille, pentru ca persoana să îl poată citi (cu degetele).
- 4. Prietenii nevorbitori** – doar pentru ca o persoană e nevorbitoare, nu înseamnă că nu poate comunica cu tine. Întreabă dacă persoana folosește o tăbliță pentru mesaje, un computer sau semne pentru „da” și „nu”. Fă-ți timp să te obișnuiești cu metoda preferată de comunicare înainte să împărtășești mesajul despre credință sau lecția biblică, folosind imagini și obiecte.
- 5. Prietenii cu dizabilități fizice** – la fel ca în cazul prietenilor cu deficiențe auditive sau mentale, la fel ca cei nevorbitori, e important să ne amintim că dizabilitățile fizice variază pe o scară largă în intensitate și în efectele lor asupra funcționării individului. Nu presupune niciodată că o persoană cu dizabilități fizice *poate* sau *nu poate* participa la o anumită activitate; întotdeauna e mai bine să întrebăm despre nevoile specifice a fiecărei persoane.

B. Instrumente de evanghelizare

- 1. Drumul Romanilor:** Drumul Romanilor spre mântuire este un mod de a explica Vestea Bună a mântuirii folosind versete din cartea Romani. <http://www.gotquestions.org/Romans-Road-salvation.html>

2. **Cartea fără cuvinte:** această cărticică conține câteva blocuri de culori pure care, una după alta, reprezintă un catehism al învățăturilor creștine pentru învățarea copiilor, adulților ce nu pot să citească sau a oamenilor din culturi diferite. <http://www.berean.org/bibleteacher/wbpage.html>
3. **Brățările Evangheliei:** această brățară folosește mărgelile colorate, ca și cartea fără cuvinte, pentru a prezenta Evanghelia. <http://www.joniandfriends.org/store/product/gospel-bracelets-poster/>
4. **Cele patru legi spirituale:** dezvoltat de Campus Crusade for Christ, acest instrument este folosit acum de multe biserici și organizații evanghelice sau misionare. <http://www.campuscrusade.com/fourlawseng.htm>
5. **Creat după asemănarea lui Dumnezeu:** broșura Evangheliei a fost scrisă și publicată de Joni and Friends în special pentru a comunica Vestea Bună a lui Isus Cristos oamenilor afectați de dizabilități. <http://www.joniandfriends.org/static/uploads/downloads/CreatedImageGod09.pdf>

V. Dumnezeule, deschide-ne viețile pentru evanghelizare și ucenicie

Una din cele mai bune metode de a evangheliza oameni cu dizabilități este să te îngrijești de întreaga familie. Dr. David Deuel, Director Academic a Master's Academy Internațional, susține că grupurile de sprijin pentru familii sunt vitale pentru întoarcerea persoanelor cu dizabilități la Dumnezeu, atât în perioade triste cât și în perioade fericite. Bisericile care folosesc cu succes grupuri de sprijin ca o strategie de evanghelizare văd familii care rămân unite prin puterea creării de familii extinse în cadrul bisericii. Dr. Deuel enumeră următoarele motive pentru a avea un grup de sprijin pentru familii în biserică:

De ce să crezi grupuri de sprijin pentru familii?

1. Să ajuți familiile să perceapă Biserica drept un loc unde celorlalți le pasă, unde nevoile emoționale și practice pot fi acoperite.
2. Pentru a oferi un loc sigur unde părinții pot împărtăși informații, precum și durerile și victoriile lor.
3. Pentru a iubi oamenii, oferindu-le Evanghelia. Aceasta nu ar trebui să fie niciodată îndepărtată din gândirea și conversațiile noastre.
4. Pentru a modela metodele părinților de a-i ajuta pe copii prin stagiile vieții și dezvoltarea spirituală.

5. Pentru a mobiliza biserica să slujească cu compasiune în domenii pe care le-ar fi omis.

CITEȘTE: „Evanghelizarea familiilor afectate de dizabilități: slujirea prin grupuri de familii”, de Dr. David C. Deuel

Mai la începutul lecției, am întrebat dacă e mai greu pentru persoanele cu dizabilități să aibă credință. Răspunsul este da sau nu. Temerile și mâniile lor îi pot face să respingă Vestea Bună sau să îl caute pe Dumnezeu cu mai mare dorință. Depinde de creșterea sau respingerea pe care au experimentat-o în viețile lor. Și prin asta, nu sunt cu nimic diferiți decât noi. Creștinii pot face o diferență enormă în traiectoria vieții unei familii, dacă sunt gata să le pese și să ofere sprijin. Așa cum spune și Joni:

Suntem pe cale să transformăm împărățiile acestei lumi să devină Împărății ale Domnului nostru și ale lui Hristos...Când oamenii petreceau timp cu Isus, experimentau o foame pentru mesajul Său. Atunci când trăim în lume așa cum Hristos ne vrea să trăim, se va ridica întrebarea „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit ca tine?”

A DA CONTROLUL LA SCHIMB PENTRU BUNĂTATEA LUI DUMNEZEU – de Doug Mazza

Obosit, am încercat să îmi găsesc o poziție confortabilă în scaunul care fusese locuința mea pentru ultimele trei zile. Monitorul cardiac aproape mă înnebunea, în timp ce cifrele verzi indicau un ritm cardiac mare, de 180 de bătăi pe minut. Fiul meu Ryan, care încă nu ajunsese la vârsta de 3 ani, se luptă pentru fiecare respirație, în urma a celei de-a 10-a operații pe craniu și creier, cauzate de o deficiență cromozomială rară ce îi deformase craniul, aproape îi împinse ochii afară din orbite și îi distruse sistemul respirator superior înainte de a se naște.

Pentru un moment, m-am gândit cum e să fi îmbrățișat de Ryan. În ciuda diformităților lui, creierul i s-a dezvoltat normal și avea un potențial intelectual pentru vârsta lui. Așadar cumva, prin toată durerea și suferința, operații și crize, acest băiețel dobândise un caracter scump. În ciuda întârzierilor de dezvoltare, Ryan fugea în patru labe să mă întâmpine atunci când ajungeam acasă și îl strigam pe nume. Întotdeauna zâmbea, cu maxilarul așa distorsionat, cel mai călduros și minunat zâmbet pe care l-am primit vreodată. Dar în noaptea aceea, la spital, părea că totul se va sfârși. Cuvintele doctorului din urmă cu trei zile îmi răsunau în urechi. Cu o urmă de lacrimi în ochi, împreună cu o asistentă, s-au așezat lângă mine în camera de joacă pentru copii, au închis ușa și mi-au spus: „Vine o vreme când medicina a făcut tot ce a putut și mă tem că pentru Ryan acum e acel moment. Nu cred că va mai trăi mai mult de două trei zile.”

Așa că am stat acolo cu câțiva membrii ai familiei, trăind între resemnarea unei pierderi iminente și speranța pentru un miracol. Știam că rugăciunile mele către Dumnezeu se bazau pe un trecut spiritual slab. Credeam în Dumnezeu. Credeam chiar că Isus Cristos era fiul lui Dumnezeu. Doar că nu știam ce are asta de a face cu mine. Cu siguranță nu aveam o relație cu El – nu una ce ar putea fi considerată apropiată. Credeam că Dumnezeu era peste tot în lume și făcea în fiecare zi ceea ce decidea în mod tainic. Precum majoritatea oamenilor, existau momente când apelam la Dumnezeu – în special când eram într-o situație dificilă – ca să îmi cer ceva, sau mai corect spus, să încerc să negociez cu El. Și îmi părea un Dumnezeu destul de rezonabil, de obicei acceptând să facă lucrurile cum voiam eu. Exact dumnezeul pe care mulți dintre noi și-l doresc... disponibil la cerere!

Ca să înțelegeți, eram un om căruia îi plăcea să fie în control. Lucram în domeniul rapid al unei corporații, obținând promovări după plac, luând-o înaintea colegilor și făcând totul înainte de timp. Primeam multe răspunsuri de la lume care spunea că puterea mea era tot ce aveam nevoie. Dar Ryan m-a deusolat complet. Ca în orice situație pe care am întâlnit-o, m-am considerat responsabil pentru recuperarea lui, fapt care era pe cale să devină cel mai mare eșec din viața mea. Epuizasem orice efort și nu mai aveam la cine apela pentru această problemă extrem de dureroasă. Rugăciunile mele stăruitoare nu primeau nici un răspuns și abilitatea mea

de conducere era spulberată. Ce scop putea avea viața acestui copil? Primisem toate abțibildurile cu citate și versete de la tot felul de oameni care sincer, nu știau ce să spună. Până acum, singurul rol pe care îl puteam avea era ca alți oameni erau recunoscători că nu erau în locul nostru.

Trei zile după întâlnirea cu doctorul, Ryan se luptă încă. Nici nu îmi puteam imagina de unde avea puterea să continue să lupte. Eram singur cu el pe la 4 după-masa. Fusese în comă, nereceptiv complet timp de 12 ore, când a început să se miște. M-am ridicat de pe scaun și m-am apropiat de el. Și-a întors capul spre mine, s-a chinuit să își deschidă ochii și m-a recunoscut când ni s-au întâlnit privirile. Ochii lui m-au străpuns într-un mod cum nu se mai întâmplase până atunci sau după acea vreodată și nu voi uita niciodată. S-a întins spre mine cu puterea ce o mai avea, dar în jurul încheieturii era legat cu un material subțire și legat de cearceaf, ca să îi protejeze tăietura arterială pe unde îi alimentau medicamente în trupul lui micuț. Pe fata lui avea o privire prin știam exact ce gândește: *„Tati, ajută-mă! Ajută-mă! Tu ești cel care mi-ai spus că voi fi bine. Am încredere în tine; nu știi pe altcineva mai puternic.”*

Și inima mi s-a frânt. Pentru că în acel moment am realizat că niciodată nu avusesem de fapt atâta autoritate și acum mai aveam doar câteva momente ca să îndrept lucrurile. M-am aplecat aproape de urechea fiului meu și pentru prima dată, i-am spus: „Ryan, nu te mai pot ajuta. Isus Cristos va avea grijă de tine de acum.” După asta, Ryan a alunecat din nou în somnul lui adânc iar eu am alunecat pe genunchi, agățându-mă de pat, într-o prăbușire emoțională completă.

Acum știu că existau câteva motive pentru acea prăbușire. Primul, era emoția evidentă a momentului, pe care oricine o poate înțelege. Dar mai există un motiv pentru acea prăbușire. Ai cărat vreodată ceva extrem de greu cât de departe ai putut – poate chiar puțin mai departe decât credeai că poți – și apoi i-ai dat drumul? Dacă da, atunci cunoști prăbușirea ce urmează. Purtasem întreaga greutate de a fi responsabil de Ryan din momentul în care s-a născut. În acea zi, în spital, pentru prima dată, am dat drumul, involuntar și prin credință, la cel mai important lucru din viața mea, lăsându-l în mâna lui Hristos cel viu. Puteam simți povara ridicată de pe umerii mei. Cred că în acel moment de strigăt către Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos a făcut un pas înainte, a ridicat acea cruce grea de pe umerii mei și a așezat-o pe ai Săi. Ani mai târziu, după ce am retrăit acel moment de nenumărate ori, îmi dau seama ceea ce Isus îmi comunica: *„Mă întrebam când aveai de gând să mă inviți în această problemă a ta, când urma să apelezi la Mine și să îmi ceri să preiau controlul.”* Și prin harul Lui imens, a făcut asta și puteam să o simt. Evident, eram tot tatăl fiului meu, însă îl lăsasem în sfârșit pe Dumnezeu să își ia locul de cel „în conducere”.

În acel moment am învățat că Dumnezeu nu are de gând să „dea din coate” ca să intre în viețile noastre. El vrea să fie invitat înăuntru. Dumnezeu îți va permite cu siguranță să decizi singur ce vrei să faci cu Fiul Său, Isus Cristos. Să Îl accepți sau să îl respingi? Să Îl inviți înăuntru sau să Îl

trimiți departe? Pentru harul Lui nu e nevoie de o strângere de mână secretă sau un curs special. Harul lui e disponibil imediat ce te-ai predat Lui. Te va întâlni pe drum, îți va ridica povara și dacă dorești să Îl primești ca Domnul tău, te va îndruma în viață ca să dezvolți o relație personală cu El. Care e pasul ce trebuie făcut? Ei bine, pasul se numește *credință*! Credința necesită eliberare. Dumnezeu nu vrea jumătate din problemă ta sau jumătate de rugăciune. Uneori ținem de probleme, temerile și nevoile noastre de parcă ar fi o pereche de pantofi preferați vechi și rupți. Isus vrea o relație cu tine. Dacă i te dăruiești pe deplin, El va face același lucru. El va spune: „*Da drumul*”

Cum stăteam pe podeaua spitalului, asistentele au venit la mine și m-au îndemnat să merg acasă pentru că se așteptau ca Ryan să mai reziste și noaptea aceea. Am plecat din spital în ziua aceea un om foarte diferit.

Ajunși acasă, întreaga familie am adormit din cauza oboselii acumulate. Pe la 10 seara, a sunat telefonul. În timp ce mă forțam să mă trezesc, priveam la telefon, nedorind să răspund și strigând „Nu” la fiecare sonerie a telefonului, deoarece știam cine sună. Asistenta de îngrijire intensivă a spus: „Nu știu exact cum să vă explic asta, dar am mutat perfuzia lui Ryan de la încheietură la gleznă. Completam niște hârtii și am auzit un zgomot în spatele meu. Ryan era ridicat în fund pe pat și îmi zâmbea.”

Cum era posibil?! Câteva ore mai devreme era literalmente pe patul de moarte. Acum, ajuns la spital, l-am găsit pe Ryan obosit după chinul prin care trecea, dar lucid și treaz. După toate rugăciunile, toate stăruințele la Dumnezeu, îmi doresc să vă spun că m-am oprit imediat și am mulțumit la Dumnezeu pentru miracolul Sau. Nu am făcut asta. Eram ușurat, bucuros pentru norocul nostru și gata să trec la următorul pas pentru recuperarea lui Ryan. Dar acel moment de predare a lui Ryan în mâna lui Cristos, combinat cu imaginea de mai târziu cu el treaz și fără dureri, m-a urmărit pentru mult timp, fără încetare. Știam că se întâmplase ceva foarte important. Dar dragii mei, credința e o călătorie și Dumnezeu e răbdător.

Cu timpul, m-am întors în biserică să văd ce avea Dumnezeu de spus despre astfel de lucruri. Am cercetat Cuvântul lui Dumnezeu ca un om rătăcit în deșert ce caută apă, nefiind sigur ce va găsi, dar sperând la fiecare pas disperat. Și Dumnezeu nu m-a dezamăgit! În călătoria mea, am găsit asta în Matei 11:28-30 „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.*”

Asta însemna putere pentru încă un pas obosit. În călătoria mea, am învățat importanta și valoarea unei relații personale cu Hristos cel Viu; Hristos care a învins moartea prin învierea Sa; Hristos care dorește o relație cu mine (și tine), la un nivel personal; Hristos care a intrat în salon și a ridicat crucea disperării de pe umerii mei, în noaptea aceea, în spitalul lui Ryan.

Întrebările mele erau ușoare: „Doamne, vreau să cunosc adevărul despre Tine. Dacă ești cel ce spui că ești, spune-mi simplu. Și dacă ești un Dumnezeu al dragostei, cum mă apropii de Tine?” Și apoi, într-o zi, s-a întâmplat așa, direct, aspru și decisiv! POC! Hristos îmi anticipase întrebările, știind că sunt întrebări ale tuturor oamenilor. Cuvintele au explodat de pe pagină, de parcă erau tridimensionale. Isus a spus *Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu.* (Ioan 14:6-7a)

În timpul hotărât de El și cu credincioșia și răbdarea Lui constantă, Dumnezeu m-a adus aproape de El și l-am predat controlul. Și-a pus mâna în jurul meu și mi-a demonstrat că există o singură sursă de putere... și ea nu se află în trupul meu. Eram în conducerea corporațiilor americane? Nu, aveam numai responsabilități dar era doar prin autoritatea lui Dumnezeu.

Orice putere pe care o obținem prin propria muncă e sortită să fie superficială și goală, pentru că e clădită pe nisip mișcător. Suntem cu toții înzestrați diferit. Cu defecte – dar totuși iubiți de un Dumnezeu îndurător. Singura putere reală pe care o vom avea vreodată e oferită în dar, gratis, dacă o cerem de la Isus Cristos care a murit pe cruce ca să ne ia păcatele și poverile.

Dați-mi voie să o citez pe cea care ne inspiră la Centrul Internațional de Dizabilități, Joni Eareckson Tada. Cineva a întrebat-o pe Joni: „Cum poți să te încrezi într-un Dumnezeu care te-a lăsat în cărucior timp de 30 ani?” Ea a răspuns: „Nu aș putea să mă încred într-un Dumnezeu care nu știe ce este suferința, care nu știe prin ce am trecut. Nu m-ai putea convinge să mă încred în El... dar pentru că a scris cartea suferinței... și a numit-o Hristos... asta mă face să mă simt ușurată. Pentru că privesc la cruce și îl văd pe Dumnezeu bătut, sângerând, sudoare uscată, răstignit cu ură, muște zburând... văd un Dumnezeu care înțelege și manifestă empatie. El e vrednic de încrederea mea și de credința mea.”

Când refuzăm să îi predăm complet toate poverile noastre lui Dumnezeu și nu îl lăsăm în control – îl necinstim. Îi spunem lui Hristos ca a murit degeaba. Trebuie să ne punem deoparte mândria omenească și să spunem „Doamne, îți predau Ție această problemă, dizabilitatea mea, povara mea.” Doar atunci îl cinstim pe Dumnezeu și îi permitem să ne arate calea. Vom fi împuterniciți de Duhul Sfânt, aceiași putere măreață care a creat și universul. Și tu poți fi împuternicit de un Dumnezeu viu și iubitor care a fost gata să îl trimită pe Fiul Său să îndure toată suferința și durerea pe care o poate oferi lumea aceasta. Cristos a demonstrat în cel mai semnificativ mod posibil că înțelege durerea noastră și de asemenea, a demonstrat victoria finală! Ne promite să ne arate cum să scăpăm de toate grijile și să le predăm Lui, să îi cedăm controlul și să căutăm voia Lui în orice situație.

În 1 Corinteni 10:13, citim: *Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.*

Când te încrezi în El complet, lumina de la capătul tunelului nu e un tren ce se îndreaptă spre tine; e Romani 8:28 unde Dumnezeu ne spune că *toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său*. Am descoperit că toate promisiunile lui Dumnezeu sunt valabile pentru toți oamenii Lui din toate timpurile. Și în final, ne promite victorie asupra morții pentru totdeauna. Asta da contract!

În fiecare zi, aduc mulțumiri lui Dumnezeu pentru fiul meu Ryan, care continuă să fie o binecuvântare în viața mea. Pentru motive pe care numai Dumnezeu le cunoaște și într-o zi mi le va descoperi și mie, în timp ce scriu această lucrare, Ryan împlinește 34 ani! Are 1.5m, cântărește doar 45 kg și e nevăzător. Nu vorbește, este hrănit printr-un tub și nu poate sta în fund decât dacă e legat în căruciorul său. Dar îmi cunoaște vocea și ascultă cu atenție când îi citim din Cuvântul lui Dumnezeu. Și zâmbeste pe toată durata cititului. Când sunt cu Ryan, mă simt cel mai aproape de Dumnezeu.

Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciunea mea mândioasă „De ce, Doamne, de ce? De ce atâta durere? De ce atâta suferință în acest copilăș?” Dumnezeu poate face față întrebărilor noastre, are umeri lași. Pentru mine, răspunsul lui Dumnezeu a devenit „Îl iubesc pe fiul tău chiar mai multe decât îl iubești tu. Este și fiul meu. Eu l-am creat. Am plâns cu tine când ai căutat mângâierea mea. Dacă ai credință în mine, îl voi folosi pe Ryan ca inspirația ta și te voi folosi pe tine să lucrezi pentru scopurile mele speciale, pentru că eu văd în Ryan doar frumusețe și inocență create pentru eternitate, nu o carapace spartă pentru care să plângi.

Cristos nu i-a căutat pe cei sănătoși, frumoși, sau talentați fizic. Cristos i-a căutat pe cei cu dizabilități. A petrecut timpul constant cu cei șchiopi, nevăzători și defavorizați de toate tipurile. S-a atins de cei de neatins și i-a binecuvântat pe cei pe care i-a slujit.

Înainte să intre în Ierusalim, unde știa că va intra pentru ultima dată, Isus s-a uitat peste cetate și a plâns. A plâns pentru o omenire imperfectă. A plâns pentru că ceea ce a văzut era o lume condamnată fără un singur om ce nu avea un defect sau vreun fel de dizabilitate. Și a plâns pentru că îi iubea pe toți. Știa că urma să meargă la cruce, să ia asupra Lui întreaga povară a dizabilităților și imperfecțiunilor noastre și să lase în urma Sa promisiunea că prin credința în El putem dobândi vindecare eternă! Și acest mesaj de la Domnul mi-a adus mângâiere în viața unui copil ce credeam că nu are vreun scop.

Pe când Isus, însuși Fiul lui Dumnezeu, era pe pământ, ne-a lăsat indicații clare și directe în Luca 14, cu privire la evanghelizarea persoanelor cu dizabilități. În Luca 14:21-32, El ne spune:

Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi. Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa!

Cristos a spus despre casa Tatălui său că nu poate fi plină fără muzică de laudă dată de sunetul unui cărucior cu roțile, bocănitul unui baston sau cântecul unei persoane cu dizabilități intelectuale. Deci există încă multe de făcut. La Joni and Friends, acesta este motivul pentru care ne trezim dimineața – să conștientizăm că Dumnezeu este într-adevăr suveran, că noi toți, indiferent de dizabilitatea noastră, suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, exact așa cum a intenționat. Misiunea noastră la Joni and Friends e „Să comunicăm Evanghelia și să echipăm bisericile care îl onorează pe Cristos, din întreaga lume, și să evanghelizăm și să învățăm persoanele cu dizabilități.” Te cheamă Dumnezeu la slujirea oamenilor cu dizabilități? Poate partea ta e pur și simplu să inviți o persoană cu dizabilități la biserică. Apoi vei putea spune: „Da, Doamne, mi-am făcut partea să mă asigur că e plină casa Ta!”

ÎNGRIJIREA: O CAUZĂ PENTRU CRISTOS – de Ken Tada

Unul dintre lucrurile pentru care e cunoscut Ken Tada este modul în care împărtășește credința lui cu străinii. Când călătorește împreună cu Joni, buzunarele lui Ken sunt pline de broșuri despre mântuire, iar dacă apar întârzieri, el se asigură că scopurile eterne ale lui Dumnezeu lucrează în oamenii pe care îi întâlnesc pe drum. În acest articol din Table Talk Magazine (Octombrie 2011), veți vedea cum inima lui Ken de salvator de suflete a apărut din jurământul său de a fi ca și Hristos pentru soția lui, Joni, și pentru toți pe care îi va întâlni.

Multă lume e de acord cu mine: am o soție frumoasă. Cu zâmbetul ei vioi și personalitatea cuceritoare, majoritatea oamenilor abia mai observă scaunul cu roțile. Și când află că Joni scrie cărți, călătorește mult și conduce o organizație dinamică pentru persoane cu dizabilități din întreaga lume, sunt cu toții uimiți. Pentru majoritatea oamenilor, Joni Eareckson Tada nu pare deloc să aibă dizabilități.

După aproape 45 ani de tetraplegie, Joni face ca faptul de a nu-ți putea folosi mâinile și picioarele, să pară ceva ușor. Iubesc asta la soția mea. Îmi place că nu face un lucru important din accidentul ei la coloană vertebrală, ci pur și simplu merge înainte în viață, sprijinindu-se pe harul lui Dumnezeu. Toată lumea spune același lucru: Joni pare „normală”; nu e definită de dizabilitatea ei.

Mi-aș dori să fie atât de simplu. De fapt, și Joni și-ar dori. Majoritatea nu au idee ce înseamnă ca soția mea doar să se trezească dimineața. E o rutină de aproape două ore care include oferirea de exerciții extensive de mișcare, un duș în pat, toaleta, instalarea sacului colector, punerea unui corset și îmbrăcarea, așezarea în cărucior, spălarea pe dinți, aranjarea părului și a feței (să nu mai menționăm micul dejun). Și am descris doar varianta prescurtată! Pe lângă asta, nu vă imaginați că seara Joni sare din cărucior direct în pat – e de fapt aceeași rutină ca și dimineața, doar că invers. Fiecare dimineață și seară, 365 de zile pe an, nu se schimbă niciodată – decât dacă Joni se îmbolnăvește, ceea ce presupune și mai multe.

Îngrijirea lui Joni e ceva la care m-am angajat cu bucurie în urmă cu 30 ani, când ne-am făcut jurămintele în ziua nunții. În boală și moarte, la bine și la rău, am promis să mă bucur de soția mea și să am grijă de ea cât pot eu de bine. În anii ce au urmat, nu am regretat niciodată decizia de a mă căsători cu Joni, așa tetraplegică – nici chiar în mijlocul chinurilor de coșmar legate de sănătatea ei sau a rutinei de zi cu zi. Îmi iubesc soția cu o dragoste ancorată în Isus Cristos. Dar asta nu face totul mai ușor.

Toate relațiile au provocările lor, dar când adaugi o dizabilitate cronică, provocările pot părea copleșitoare. S-ar putea să fi un fiu care îngrijește de tatăl cu Alzheimer sau o mamă singură cu un fiu adolescent cu autism. S-ar putea să fii tatăl unui băiețel cu distrofie musculară sau soția unui soț ce a suferit un accident vascular cerebral. Dizabilitatea are un mod de a testa chiar și

cele mai sănătoase relații. Rutine zilnice care nu se schimbă niciodată... izolare socială... presiuni financiare... așteptări nerealizate... și o viață ce e extrem de atipică pentru majoritatea oamenilor. Fără Cristos așezat ferm în mijlocul suferinței, un îngrijitor poate cădea la pământ sub presiunea singurătății, a vinei și a disperării. Nu e de mirare că rata divorțului în familiile afectate de dizabilități e aproape 80%, după anumite estimări.

Am asistat la o asemenea realitate sfâșietoare a acestor statistici. În fiecare vară, Joni și cu mine participăm la Tabere pentru familii unde avem șansa să întâlnim sute de familii afectate de dizabilități care vin pentru distracție, părtășie, relații, timp de studiu și rugăciune (vara următoare, Joni and friends va organiza 25 de tabere în Statele Unite și 15 tabere în țări în curs de dezvoltare). Dar în fiecare tabără, sunt uimit de numărul mamele singure care participă cu copiii lor cu dizabilități. Unde sunt tații? Din nou, statisticile arată că de obicei tații sunt cei care renunță, chiar și în fața versetului din Isaia 58:7, care spune „*nu întoarce spatele celui ce este din carnea și sângele tău*” (NIV). În mod ironic, aproape toate mamele acestea singure nu dau vina pe copilul lor cu dizabilități pentru nenorocirea aceasta, ci îi consideră pe copii „cea mai mare binecuvântare” a lor.

Și după ani de îngrijire a soției mele, pot spune același lucru despre Joni. E cea mai mare binecuvântare a mea – în special când o ajutam în cea mai recentă luptă a sa împotriva cancerului de sân aflat în stagiul III. Ideea de a-mi pierde soția din cauza unei asemenea boli de temut, făcea ca tot „bagajul” legat de dizabilitatea ei să pară minor. Cel mai important lucru era acum să îi salvez viața! Din fericire, Dumnezeu mi-a dat harul de a-mi putea folosi abilitățile de îngrijitor la maxim, pe măsură ce stăteam alături de soția mea prin mamografiile, biopsie, mastectomie, recuperare și chimioterapie. Eram însoțitorul ei în nenumărate vizite medicale și programări oncologice și consilierul ei când căutam o a doua sau a treia opinie medicală.

Multă lume gândea că Dumnezeu „apasă prea mult” asupra lui Joni, o tetraplegică în vârstă de 60 ani care se mai luptă și cu o durere cronică. Personal, mă întrebam uneori dacă nu o să mă prăbușească toate acestea. Dar încă o dată, prin îndurarea lui Dumnezeu, Joni făcea ca și cancerul să pară ușor. Iar pentru mine? Pe lângă toate, lunga luptă împotriva cancerului ei mi-a întărit credința în Isus Hristos și în același timp, mi-a aprofundat dragostea pentru soția mea. Împreună, prin fiecare examinare PET și chimioterapie, Joni și cu mine trăiam versetul din Psalmul 79:8... *să ne iasă degrabă înainte îndurările Tale! Căci suntem nenorociți de tot!*

Și probabil acesta este secretul pentru o îngrijire bună: o conștientizare constantă a nevoii disperate de Isus Cristos; o încredere stabilă în El. În fiecare dimineață și seară, ca și inspiratul și expiratul. Ideea e că atunci când o slujesc pe Joni, Îl slujesc pe Hristos, pentru că Coloseni 3:23 îi amintește fiecărui îngrijitor, indiferent de greutățile și rutinele solicitante: *Orice faceți să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.* Când atenția mea este îndreptată spre Isus Cristos, îngrijirea ar putea părea extrem de obositoare, dar munca nu trebuie să fie

istovitoare – e pentru El. S-ar putea să obosesc, dar viața nu trebuie să fie grea – din nou, fac totul pentru EL și cinstea Lui. Când slujesc nevoilor lui Joni, îl slujesc pe Salvatorul meu. Acest fapt este menționat în Matei 25:33-42 unde Isus spune că dacă îi hrănim pe cei înfomețați, le dăm să bea celor însetați și îi îmbrăcăm pe cei nevoiași, e ca și cum am face toate acestea pentru EL.

Inamicul nostru nu este dizabilitatea

Alte secrete despre cum să fi un îngrijitor bun? Inamicul nu este dizabilitatea soției mele (sau chiar soția mea când nu suntem de aceeași părere cu privire la anumite lucruri)! Inamicul este Satana. Sunt conștient că Joni și cu mine suntem constant în mijlocul unei bătălii spirituale. Diavolul urăște deja căsniciile creștine, iar dacă soția sau soțul au o dizabilitate, fără îndoială Satan simte că are un avantaj. Însă se înșeală! În al doilea rând, Corinteni 12:9 ne asigură că puterea lui Dumnezeu este mai mare atunci când suntem slabi. De obicei oamenii slabi și nevoiași sunt mult mai conștienți de nevoia lor de Dumnezeu. De asemenea, avem nevoie unii de alții – nu sunt prea mândru să cer ajutor. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru fetele care vin și o ajută pe Joni, acasă și la birou. Nu ne-am descurca fără ele. Pe lângă asta, faptul că cer ajutor mă ține smerit (și smerenia îl ține departe pe cel rău).

Alt secret al îngrijirii e nevoia de pauze și exerciții. Când Joni trecea prin chimioterapie anul trecut, sora ei a venit să ne ajute, fapt pentru care am fost foarte recunoscători. Kathy reușea să îmi ofere mici pauze în rutina noastră, așa că puteam ieși să fac câteva exerciții – exercițiile ajută la circulația endorfinelor, îți limpezește mintea și formează disciplină. Chiar și o plimbare în jurul blocului îmi însenina starea.

Presupun că ultimul secret pentru a mă bucura de rolul meu de îngrijitor implică prietenii. De-a lungul căsniciei noastre, Joni m-a susținut întotdeauna în prietenii mele cu câțiva oameni creștini care mă trăgeau la răspundere. Unul din prietenii mei locuiește în Oregon, dar ne rugăm și studiem cărți creștine împreună la telefon. Un alt prieten locuiește în apropiere și e oricând dispus să luăm prânzul împreună, să ne jucăm un Remi, sau să mă invite la el la un desert sau la o dupămasă în câmp, cu câinii lui de vânătoare. Întotdeauna ne amintim să vorbim despre Cristos, pentru că prietenii mei și cu mine știm că Împăratul (cum îl numim pe Dumnezeu) este cheia spre prietenii adevărate între oameni.

Și încă un lucru. Am învățat secretul *rugăciunii fără încetare*. Îngrijirea te poate duce pe tine și pe cel drag în câteva situații destul de strâmte și incomode. Acesta ar trebui să fie semnalul să vă rugați. Oricând se întâmplă să ne enervăm sau să vrem să ne dăm bătăuți, unul dintre noi ajunge să spună: „Hai să ne oprim. Știm amândoi că avem probleme. Haide să ne oprim și să ne rugăm.” Una două, starea noastră se schimbă și se înseninează. Aerul pare mai curat și

atmosfera mai ușoară. Povara este ridicată și orice ne tulbura înainte nu mai pare la fel de important.

Îngrijirea soției mele sintetizează inima lui Isus însuși, care a spus: *Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți!* (Marcu 10:45) E o bucurie pentru mine să îmi ofer viața în slujirea lui Cristos, prin îngrijirea lui Joni. Pentru că nu există dragoste mai mare ca atunci când un om își dă viața pentru altul. Și câteodată acel om s-ar putea să fie chiar soția ta cu dizabilități.

PROBLEME CU PRIVIRE LA ÎMPĂRĂȚIE ÎN DIZABILITATE – revizuit de Joni Eareckson Tada

Materialul din această lucrare despre rolul Împărăției și a Bisericii a fost inițial cercetat și prezentat de Paige Benton Brown la Conferința Femeilor din Biserica Prezbiteriană din America, în 2006.

Mă veți auzi de multe ori spunând că lucrarea cu dizabilități înseamnă „înaintarea în Împărăția lui Hristos”. Deseori îi numesc pe cei ce slujesc în această lucrare „creștini cu gândirea Împărăției”. Ce vreau să spun cu munca „la Împărăție” și de ce consider slujirea printre oamenii cu dizabilități o inițiativă a Împărăției? Prietena mea de la Biserica Prezbiteriană din America, Paige Benton Brown, m-a ajutat să clarific diferențele dintre Împărăția lui Dumnezeu și Biserica Lui. În această lucrare, am folosit ideile ei ca o rampă de lansare spre înțelegerea rolului lucrării cu persoane cu dizabilități, relaționată la biserică și Împărăție. Prin asta doresc să vedeți modul în care lucrarea cu dizabilități reflectă compasiunea Salvatorului, poate într-un mod în care nici o altă lucrare nu poate.

O privire prin Noul Testament ne va arăta că Biserica și Împărăția nu sunt același lucru. Biserica e făcută din oameni – urmași ai lui Isus care au fost atinși de predicarea Evangheliei despre Împărăție. Biserica este aleasa Tatălui, răscumpărata de Fiul și reînnoită de Duhul Sfânt. În Matei 16:18, Isus ne numește Biserica *Lui*. Biserica are responsabilități limitate subliniate în epistole – există ca să proclame Evanghelia, să cheme ucenici, să echipeze și să instruiască oameni în lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu. Biserica îi ajută pe oameni să îl laude pe Dumnezeu potrivit Scripturii, încurajându-i să îl iubească pe Isus Cristos așa cum ar trebui.

Lucrarea cu dizabilități din cadrul unei biserici face același lucru. Chemăm sau evanghelizăm oamenii cu dizabilități și îi învățăm despre Cuvântul lui Dumnezeu; ne asigurăm că predicarea Cuvântului este accesibilă și pentru ei și că au oportunitatea de a-L venera pe Dumnezeu în mod liber, în timpul închinării. Îi ajutăm pe oamenii cu dizabilități să înțeleagă ce înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu și ce schimbări ar trebui să facă în viețile lor. Le suntem mentori și îi încurajăm să crească în harul și cunoașterea lui Dumnezeu, ajutându-i să își descopere darurile spirituale și rolul lor în slujirea și conducerea bisericii. Dar acesta nu e singurul scop al lucrării cu dizabilități. Avem un rol al Împărăției – toți oamenii cu dizabilități din biserică au un rol în Împărăție.

Spre deosebire de biserică, Împărăția nu e un grup de oameni. E o domnie, domnia lui Isus Domnul nostru. Când Cristos a venit pe pământ, și-a construit Împărăția Lui. Da, a construit-o în inimile celor care au crezut în El, da înseamnă mai mult decât atât. Când Cristos și-a construit Împărăția, a făcut-o și într-un sens global. „Secretul prezentei Împărăției constă în victoria lui Isus asupra lui Satan, în puterea Lui nelimitată și miraculoasă, în autoritatea Lui nelimitată de a predica Evanghelia, în rostirea binecuvântărilor și dăruirea mântuirii peste poporul Său”, scrie Dr. Herman Ridderbos. Și astfel, lucrarea în Împărăția „împinge în lume” efectele Evangheliei,

revendicând pământul ca fiind al lui Dumnezeu, de drept. Lucrarea în Împărăția este de fapt o *bătălie* împotriva inamicului, Diavolul, care atunci când a avut loc Căderea din Grădină, a comis o înaltă trădare împotriva adevăratului Rege, prin încălcarea autorității lui Dumnezeu și stabilirea propriei împărății rivale aici, pe pământ. El crede că acest pământ este al lui, dar se înseală. E doar un chiriaș rău și ostilitatea lui tot crește. Când Hristos a venit să își instaleze Împărăția pe pământ, însemna că zilele Satanei erau numărate. Acest invadator ilegal mai are doar puțin timp până este aruncat în iazul de foc. Iar în acest timp provizoriu, de la Prima Venire (când Isus Hristos și-a instalat Împărăția) și până la Cea de-a Doua Venire (când se va încheia), trăim în tensiune – am fost eliberați de puterea păcatului, dar nu și de prezenta lui; Împărăția a venit, dar încă nu e împlinită. E o luptă, o tensiune, un război și chiar o *bătălie*.

Cristos a venit, dar lumea încă nu a simțit întregul impact. Paige Benton Brown folosește o analogie la Cel de-al II-lea Război Mondial pentru a ilustra asta. Prima venire a lui Hristos a fost ca și „Ziua Z”. Când a avut loc Ziua Z, a fost punctul de cotitură al războiului; toată lumea știa că totul se terminase pentru Adolf Hitler. Totuși, cu victoria asigurată, era încă o *bătălie* pe măsură ce Alianții înaintau în întunericul Europei Naziste. Toată lumea știa că zilele lui Hitler erau numărate în timp ce Alianții înaintau luând înapoi teritorii care tiranul credea că erau ale lui de drept; dar era încă o luptă. Oamenii mureau. Oamenii se accidentau. A doua Venire a lui Hristos este ca ziua victoriei; ziua când victoria este deja asigurată. Satan va fi izgonit și Hristos va sta pe tronul pământului restaurat. Până în acea zi, tu și eu înaintăm prin întunericul teritoriilor lui Satan. Trăim în lume realitatea care a avut loc la cruce. Și asta până când Isus se va întoarce și va împăca toate lucrurile. Toți inamicii vor fi sub picioarele Lui. Întreg universul se va bucura când Cristos va domni ca Împăratul Împărăților și Domnul Domnilor.

Lucrarea în Împărăție înseamnă plantarea neclintită în solul pământului de steaguri pentru dreptate, pace, bucurie, adevăr, frumusețe și alte caracteristici ale Împărăției. Spre deosebire de biserică, care se restricționează la învățarea și păstrarea oamenilor în Cuvântul lui Dumnezeu, Împărăția nu e limitată. De exemplu, există limitări pentru femeile creștine în biserici – Scriptura spune clar că femeile nu trebuie să își ia rolul de păstor. Totuși, există roluri nelimitate pentru femeile creștine în împărăție – femeile îl reprezintă pe Cristos în conducerea de spitale, corporații, universități, curți de justiție, comitete școlare sau guvern. Parametrii Împărăției sunt peste tot. Există limitări pentru bisericile din lume, dar nu și pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Asta face ca biserica să fie o tabără de bază pentru Împărăție; o tabără de antrenare unde creștinii sunt echipați să iasă în lume, să îl facă pe Cristos real, să revendice teritoriile sub steagul lui Cristos. Nici un domeniu al societății nu ar trebui să rămână necontestat de domnia lui Cristos – indiferent că e vorba de arte, media, educație, medicină, afaceri sau politică.

Provocarea lumii dizabilității pentru Cristos

Dați-mi voie să folosesc Joni and Friends pentru un exemplu. Organizația noastră lucrează împreună cu bisericile pentru a evangheliza, a învăța persoanele cu dizabilități, a-i pregăti în Cuvânt și a-i învăța să fie închinători lui Dumnezeu. Ce înseamnă lucrarea în Împărăție pentru Joni and Friends? Înseamnă susținerea cercetărilor etice de celule stem sau fabricarea de cărucioare pediatrice în închisori. Înseamnă scrierea de articole împotriva sinuciderii asistate și împotriva tăierii veniturilor bugetare de stat care pun în pericol serviciile sociale necesare pentru persoanele cu dizabilități. Înseamnă lupta pentru drepturile celor cu dizabilități intelectuale din Tailanda care sunt legați în lanțuri în instituții psihice. Înseamnă să apar la emisiunea *Larry King Live*, pentru a susține anunțuri pentru sensibilizarea opiniei publice. Înseamnă Centrul nostru de Politica de la Institutul Creștin pentru Dizabilități. Chiar și taberele noastre de familii sau distribuirile de cărucioare pot fi considerate muncă în Împărăție. Mandatul pentru Împărăție a lui Joni and Friends este să provocăm fiecare domeniu al dizabilității de dragul lui Isus Hristos.

Ați auzit fraza „viziune biblică asupra lumii”, dar o viziune asupra lumii este numai o apreciere. O viziune asupra lumii, chiar și una biblică, este o evaluare a lumii, un punct de vedere. Dar Împărăția nu e o viziune, e o *realitate*. Este o obligație. Paige Benton Brown scrie „S-ar putea să stăpânim o viziune asupra lumii, dar Împărăția ne stăpânește pe noi. S-ar putea să deținem o viziune asupra lumii, dar Împărăție ne deține pe noi. Este o viziune care duce întotdeauna la fapte, forțându-ne să întrebăm „Cum mă pot angaja? Cum pot să prezint adevărul lui Isus Cristos în acest domeniu? Cum pot folosi darurile ce mi le-a dat Dumnezeu ca să produc transformare în lume?”

Creștinul comun se simte stânjenit de asta. Uneori credincioșii presupun că numai „lucrarea bisericii” este o activitate spirituală. Ei cred că munca creștină reală este doar ceea ce se întâmplă în biserică și „Cui îi pasa ce se întâmplă afară, în lume?” Cui îi pasă dacă bebelușii nenăscuți, cu sindromul Down sunt avortați? Cui îi pasă că tineri cu leziuni ale măduvei spinării sunt ținuți în case de îngrijire medicală pentru că nu au unde locui? Cui îi pasă că persoanelor cu dizabilități bine pregătite le sunt refuzate locuri de muncă pe nedrept? Cui îi pasă că oamenii în comă sunt eutanasiați? *Oricum, gândesc unii creștini, întreaga lume este într-o stare deplorabilă, și tot ce putem face e să trimitem raiduri în lume, să convertească rapid oameni, apoi să îi aducem în siguranță între zidurile bisericii unde putem toți să ne menținem pe poziție, și să așteptăm în siguranță până la revenirea lui Isus.*

Această viziune e necreștinească; e greșită. E mult prea conservatoare. Oamenilor cu această viziune nu le pasă dacă o persoană poate mânca, atâta timp cât îl cunoaște pe Isus. Pe de altă parte, există oameni cărora nu le pasă dacă o persoană îl cunoaște pe Isus, atâta timp cât știe mânca. Această viziune este greșită, de asemenea – e prea liberală. Elimină mântuirea din Evanghelia Împărăției. Creștinii care au această viziune văd lucrarea lui Dumnezeu în lume la fel

ca cea din biserică. „Suntem toți copiii lui Dumnezeu”, vor spune. „Suntem toți sub aceeași umbrelă, și învățarea Bibliei este la fel ca predarea unui curs de literatură. Totul este spre binele lui Dumnezeu.” Atât viziunea liberală, cât și cea conservatoare sunt viziuni greșite.

Viziunea corectă nu este nici conservativă, nici liberală, ci una *transformațională*. Suntem pe cale să transformăm împărățiile acestei lumi în Împărății ale Domnului nostru și ale lui Cristos. Paige Benton spune „Creștini transformaționali văd biserica ca o familie, ca o tabără de antrenament, ca un cantonament. Biserica este un loc de pregătire unde credincioșii sunt iubiți, învățați și sprijiniți să meargă în lume ca să producă schimbare.” credincioșii trebuie să îl ducă pe Hristos în scoli, media, economie și medicină, în tehnologie și politică. *Transformăm* aceste domenii prin lucrarea în împărăție, și ca rezultat, cultura va fi *schimbată*.

Aria dizabilității are și ea nevoie disperată de transformare. Starea globală a oamenilor cu dizabilități e deznădăjduită, iar noi, la Joni and Friends încurajăm credincioșii să își folosească darurile să slujească pe Dumnezeu acolo unde nevoile sunt cele mai mari. Așa cum spune prietena mea, Paige „Mergeți unde Împărăția este cea mai slăbită”. Hristos ar trebui să devină realitate acolo unde lumea este cea mai întunecată. Mergeți în cămine de îngrijire medicală sau în instituții pentru oameni cu dizabilități intelectuale; duceți dreptate, milă și frumusețe în aceste locuri. Slujiți ca avocați în comunitatea persoanelor cu dizabilități, aduceți egalitate și dreptate în politicile sociale nedrepte. Slujiți într-o tabără pentru familii și oferiți compasiune familiilor afectate de dizabilități. Slujiți într-o călătorie pentru distribuire de cărucioare și duceți Împărăția în țări unde paralizia cerebrală e considerată blestem de către un doctor vrăjitor, sau unde persoanele cu epilepsie sunt considerate posedate de demoni. Haideți să transformăm vieți prin Evanghelie... haideți să transformăm culturi prin inițiative ale Împărăției!

Evanghelizarea în Împărăție

Oamenii se întreabă unde se încadrează evanghelizarea în viziunea bisericii și a Împărăției. Când începem să trăim ca și Hristos printre artiști, politicieni, profesori și doctori, vom atrage întrebarea „De ce trăiești așa?” Oamenii vor dori să știe ce îi face pe creștinii transformaționali atât de *diferiți*. Lucrarea în Împărăție va aduce cu sine întrebarea mântuirii. E ceea ce a făcut și Isus. Oamenii erau atrași de El. Când oamenii petreceau timp cu Isus, experimentau o foame pentru mesajul Său. Atunci când trăim în lume așa cum Hristos ne vrea să trăim, se va ridica întrebarea „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit ca tine?”

Recent am cunoscut-o pe Eunice Im, care merge la grupul de tineri al Bisericii First Mandarin Baptist Church, din Los Angeles. Grupul ei de tineri, condus de Arthur și Sandra Hsieh, prieteni ai Joni and Friends, slujesc de multe ori la întâlnirile pentru instruire în lucrarea cu dizabilități pe care le organizăm. Sub conducerea soților Hsieh, acest grup de tineri fac și voluntariat în taberele pentru familii organizate la Murrieta Hot Springs, în Temecula. De asemenea, au strâns

peste \$80.000 pentru Roti pentru Lume. Am aflat că Eunice are o soră mai mică, Karen, cu autism. Până să participe la tabăra pentru familii, Eunice nu a văzut-o niciodată pe sora ei ca o prietenă, ci mai degrabă ca „o soră cu autism”. Eunice mi-a scris recent:

Vreau să celebrez viața ta pentru ca prin tine și mai exact prin taberele pentru familii pot acum să experimentez mai mult din plinătatea vieții în Isus Hristos. Pentru mine, asta a însemnat să o accept și să o iubesc pe sora mea. Acuma, când interacționez cu Karen, văd în ea o persoană. Văd o persoană pe care doresc să ajung să o cunosc, o persoană de care îmi pasă și nu doar o persoană care a fost diagnosticată cu autism.

Eunice e o studentă onorabilă la UCLA, unde studiază medicina. Această tânără remarcabilă dorește să facă cercetări pentru a găsi un tratament pentru autism. *Aceasta* înseamnă lucrarea în Împărăție. Și făcându-l pe Hristos real pentru cei din jurul ei, lucrarea ei – *slujirea* ei – e la fel de „spirituală” ca și activitățile la care participă grupul ei de tineret în biserică.

Joni and Friends întâlnește sute de tineri ca și Eunice. Când particip la o tabără pentru familii, întâlnesc atât de mulți studenți care slujesc ca voluntari. La încheierea săptămânii, îmi tresaltă inima când îi aud spunând „Voi studia mai departe educația specială”. Sau terapie recreațională, terapie verbală, terapie ocupațională sau terapie fizică. Aceasta înseamnă lucrarea în Împărăție. Un cercetător medical ca și Eunice sau un om de afaceri creștin care angajează persoane cu dizabilități. Când Eunice va absolvi și va ieși în lume, sunt convinsă că va fi un creștin transformațional; va vedea biserica ei ca și o familie, o tabără pentru pregătire, un cantonament. Va rămâne puternică, continuându-și lucrarea în Împărăție, pentru că biserica își va îndeplini rolul dat de Dumnezeu ca mentor, învățător și antrenor.

Care este rolul bisericii în politică? Nici unul. Ce au de-a face creștinii care merg la biserică cu politica? Totul. Sper ca cineva din grupul de tineri al soților Hsieh va candida într-o bună zi pentru consiliul statului. Sper ca tânăra mea prietenă, Emily Shanahan, ce are paralizie cerebrală și e în ultimul an la Universitatea Cedarville, se va gândi într-o zi să se implice în dreptul constituțional. Îmi pot imagina ziua când Emiliy, la fel ca Eunice, va duce steagul împărăției în lume, dând naștere la întrebări schimbătoare de vieți venite din partea necredincioșilor.

Mi-o imaginez pe Eunice într-o zi printre colegii ei cercetători. Vor fi îmbrăcați în halate albe, alături de ea și o vor întreba „Ce te face atât de dedicată? De ce trăiești așa? Cum pot avea pacea pe care o ai tu? Cine e acest Isus pe care îl urmezi?” Eunice va fi afară, în lume, împrăștiind sare, emanând lumină, plantând sămânța Evangheliei și lăsând oamenii însetați pentru mai mult decât această lume poate oferi. Nu va fi privită ca „un conservator radical căruia îi pasă doar de mântuirea oamenilor ca apoi să îi retragă între granițele zidurilor bisericii

sale... sau ca un creștin care doar stă cu mâinile încrucisate până când se va întoarce Isus”. Nu, colegii ei o vor vedea diferit, pentru că ei *îi pasă* de această lume.

Răscumpărarea e mai minunată decât ne imaginăm

Isus iubește această lume. A creat frumusețea și varietatea ei, popoarele de naționalități și limbi diferite. E adevărat, Căderea i-a tulburat înfățișarea și i-a pătat peisajul; a produs o lume plină de păcat, dar totuși este lumea *lui Dumnezeu*. El este proprietarul și stăpânitorul real, și ne invită să ne aliem cu El în revendicarea lumii sub steagul Familiei. Nu fii niciodată pesimist cu privire la această lume. Dumnezeu ne cere să privim cu optimism și să credem că binele va triumfa în final. Noi suntem agenții schimbării în acest plan divin măreț de a avansa Împărăția, a revendica pământul ca fiind a lui Dumnezeu și de a înlătura împărăția întunericului, conservând cultura, influențând societatea și apoi transformând cultura. Evanghelia Împărăției va face lucrurile – *toate* lucrurile – drepte.

Cerul este ultima restaurare a pământului sub autoritatea lui Cristos. Oamenii mă întrebă de multe ori ce aștept de la cer. Dacă aș fi egoistă, aș putea spune cu ușurință „Oh, abia aștept să îmi primesc noul trup. Voi sări, voi dansa, voi fugi și voi face aerobic. Îmi voi vedea toți prietenii și neamurile. Îi voi revedea pe mama și tată care au plecat de mult să fie cu Isus.” Suntem atât de concentrați pe persoana noastră – chiar și în legătură cu cerul. Mai bine haideți să fim bucuroși că în ceruri vom sărbători încoronarea lui Isus Cristos ca Rege al Regilor și Domn al Domnilor. Vom fi în corul acela măreț care va cânta *Și El va domni pe vecie!*

Așadar scopul răscumpărării este reînnoirea tuturor lucrurilor, nu doar a sufletelor și trupurilor noastre. Asta înseamnă că Căderea este mai mare decât mântuirea personală și răscumpărarea e mai mare decât iertarea. Există mult mai multe greșeli în această lume decât păcatul nostru personal. *Totul* este otrăvit, tot a căzut sub blestem în Grădina Eden și într-o zi *fiecare lucru* va fi restaurat – un pământ nou și ceruri noi unde pacea, dreptatea și dragostea vor fi realități. Noi, creștinii cu gândirea împărăției ne trăim viețile în viziunea acestui scop.

Vă încurajez să mergeți acolo unde împărăția este mai slăbită, unde domeniul Satanei este cel mai puternic. Fiți sare și lumină în comunitățile voastre, în azilele de îngrijire, în instituții de boli psihice și în azile pentru persoanele cu dizabilități. Întăriți împărăția acolo. Și fie că eforturile voastre să fie ca sămânța de muștar care devine un copac ce umple întreaga grădină și ca plămădeala care dospește întreaga pâine. Așa cum spune și prietena mea, Paige „Nu e vorba de întreținere”. Sunt de acord. E vorba de *marș*. Îmi place să cânt de fiecare dată când plec de la Centru Internațional de Dizabilități în fiecare seară. Coborând pe rampa cu căruciorul, cânt *Avem o poveste de spus națiunilor...* sau *Mergem spre Sion, Sionul cel frumos, frumos*. Sunt cuvinte energizante, principii cu care îmi informez conștiința, îmi păstrez o stare bună, și îmi

Împrospătez perspectiva că să nu devin o pesimistă în această lume deformată și otrăvită. Nu e vorba de menținere și vreau ca și tu să vezi asta.

Am credința că acest mesaj v-a oferit o imagine mai largă despre lucrarea cu oamenii cu dizabilități în biserică și în lume. Sper că ați înțeles mai bine rolul bisericii de a vă echipa în închinare, rugăciune și studiu biblic. Dar sper de asemenea că vă înțelegeți rolul în împărăție. Așa că înscrie-te ca voluntar pentru următoarea tabără de familie, mergi într-o călătorie cu *Roți pentru Lume*, devino avocat pentru un azil, informează-te despre cercetările pentru celulele stem, scrie scrisori către editorul ziarului orașului tău, sună-ți senatorii și parlamentarii – și fă toate acestea ca un creștin transformațional.

EVANGHELIZAREA FAMILIILOR AFECTATE DE DIZABILITĂȚI: SLUJIREA PRIN GRUPURI DE FAMILII – de Dr. David C. Deuel

În acea zi însorită din California de Sud în care soția mea a adus unul dintre cele mai dulci pachetele de la barză, era clar că ceva nu e în regulă. Fiica noastră se mișca foarte puțin. Mai târziu în noaptea aceea, inima ei s-a oprit. Din fericire, doctorii au reușit să îi facă o resuscitare. După o lungă așteptare pentru diagnostic – două săptămâni întregi mai târziu – telefonul a sunat și doctorul a spus „Îmi pare rău, dar fiica voastră are sindromul Down.” Înmărmurit, am mers la spital unde fiica mea se afla încă într-un incubator de îngrijire intensivă. În timp ce mă uitam cu inima zdrobită la micuța mea Joanna cum se lupta pentru viață, am observat cu colțul ochiului o asistentă ce a ajutat la nașterea ei, care privea din camera alăturată printr-un geam. Când m-a văzut cât de deznădăjduit eram, asistenta a izbucnit în lacrimi și a fugit din sală. Mă simțeam rău. Nu mâncasem de zile. L-am găsit într-un final pe doctorul nostru, care era ocupat cu tratarea altor pacienți. În timp ce alergam împreună pe coridorul spitalului, am întrebat „Ce să mă fac?” Oprindu-se brusc în mijlocul coridorului, m-a privit drept în ochi și mi-a spus blând „Du-o acasă și trateaz-o ca pe ceilalți copii ai tăi, doar fii puțin mai atent cu ea.” Deși nu era foarte exact, sfatul lui era ceea ce aveam nevoie să aud. Poate cu ajutorul lui Dumnezeu voi putea face asta. Apoi a adăugat „Oh, apropo, un alt cuplu din Valencia tocmai au născut și ei un copil cu sindromul Down. Ați putea să îi contactați și să vă încurajați unii pe alții. Printr-o conversație scurtă dar care schimbă viața, un doctor înțelept și atent m-a trecut de la o tragedie personală la o misiune personală.

Abia așteptam să sunăm pe celălalt cuplu, Jeff și Shirley. Vorbind la telefon, am descoperit curând ca și ei erau creștini și păreau la fel de încântați că noi, să ne întâlnim. În mod surprinzător, nu doar că aveau o fiică cu sindromul Down născută în urmă cu câteva săptămâni ca și a noastră, dar mai aveau și un alt copil de vârstă cu surioara mai mare a Joannei. Shirley și soția mea au devenit imediat prietene apropiate. Jeff și cu mine eram din același pământ – nu aveam nici un frate, crescusem în orașe mici și ne trăgeam din familii creștine vechi. Compatibilitatea părea ca o gură de aer curat. Nu eram singuri. Când am pășit în casa lor pentru prima dată, ne-am simțit primiți cu căldură. Am început prin a ne juca cu scumpele noastre micuțe, cu fețe rotunzi, așezate una lângă alta în cărucioare. Dupămasa a trecut repede, cu pui la grătar, multe râsete, puțin plâns și multe sfaturi schimbate. Spre sfârșitul întâlnirii noastre, cineva a spus „Hei, trebuie să formăm un grup pentru familii cu copii cu sindromul Down”. Încurajat și binecuvântat, m-am gândit *Noi deja suntem un grup de familii.*

Acest articol oferă câteva lecții pe care le-am învățat despre grupurile de familii cu dizabilități în timpul nostru petrecut împreună. Călătoria noastră a început cu multe întrebări. Voi prezenta câteva dintre cele mai importante.

Ce este un grup de familii?

Am descoperit curând ca un grup de familii înseamnă două sau mai multe familii care se ajută unele pe altele. Dedicarea noastră specială era pentru procese de confruntare a problemelor și apoi încercam să găsim soluții. A confrunța problema nu e greșit. Este o fază prin care aproape toată lumea trece, doar că unii se blochează aici. Bineînțeles că există o perioadă de șoc. Scopul nostru era de a trece de la confruntarea pasivă la o rezolvare activă a problemei cât de repede puteam, dar fără să ne ignorăm sentimentele. În grupul nostru îi prețuim în mod special pe părinții singuri și pe cei care adoptaseră copii cu dizabilități, deoarece nevoile lor cresc în cazuri de singurătate sau adopție. Studiile variază în cazul căsnicilor care au copii cu dizabilități, însă rata divorțului este considerabil mai mare decât media națională. Aceste căsnicii se destramă din cauza stresului datorat dizabilității. Acesta este un motiv destul de puternic pentru grupurile de familii.

Scopul principal al unui grup de familii este să ajute persoane individuale sau cupluri prin încurajare, mângâiere și, ajutor concret în cazul relațiilor mai apropiate, ajutorarea lor să găsească informații și servicii și să-și dezvolte abilități de rezolvare a problemelor.

Care sunt câteva întrebări importante înainte de a începe un grup pentru familii?

Am început cu identificarea nevoilor specifice. Pentru că relațiile sunt cele mai importante, ne-am axat întâi pe ele. Sunt sprijiniți de familia apropiată și neamuri? Pot cuplurile să vorbească cu cei din familia lor despre copilul lor cu dizabilități? Aceste aspecte și celelalte legate de familie sunt importante pentru toată lumea, dar în special pentru un cuplu cu un copil cu dizabilități. De obicei, caută acceptare și sprijin, de cele mai multe ori în această ordine.

Apoi am încercat să identificăm nevoi pentru dezvoltare personală în ceea ce ține de știință, abilități și încredere. Un obiectiv major a devenit identificarea resurselor. Unde se pot găsi informații de încredere? Cum putem găsi oameni profesioniști potriviți în școli sau în serviciile de stat? Chiar și dezvoltarea abilităților de supraviețuire poate fi o problemă critică. Când părinții găsesc informații și își dezvoltă abilități eficiente, devin mai încrezători. Și încrederea e un reper imens.

O altă întrebare este „Care sunt resursele disponibile?” Localizarea lor este prima provocare. Ce agenții, organizații, fundații și alte tipuri de organizații există care pot oferi sprijin? Oricum, localizarea lor e doar jumătate de bătălie. Accesarea resurselor poate fi o experiență năucitoare și descurajatoare.

În final, „Cum vor atinge resursele nevoile noastre?” Nu folosește la nimic dacă trăiești într-o comunitate plină de resurse, dar nu le poți localiza sau nu știi cum să le accesezi. Când ai un copil cu dizabilități, nu vor veni mulți oameni să îți ofere resurse. Asta duce la întrebări despre cum să îți structurezi cel mai bine grupul, ca să poți ajuta în modurile pe care le-am descris.

Cum ar trebui să fie structurate grupurile de familii?

Există multe metode în care să îți organizezi și structurezi grupul. Fiecare are avantajul și dezavantajul ei. În primul rând, există structurile pe relații. Ar trebui să asociem un părinte cu altul, un cuplu cu alt cuplu sau să punem părinții singuri și cuplurile într-un grup amestecat? Cea mai bună soluție pare să fie un amestec ale acestor structuri, axate pe sprijinul unor nevoi specifice ale grupului. Haidați să privim, pe scurt, la opțiuni:

- *Fiecare părinte cu un alt părinte.* Deși ai putea alege să organizezi mai multe activități sociale care să ajute la cunoașterea în grup ca și cupluri, vor fi momente când soțiile și soții, chiar și frații, vor avea nevoie să vorbească „unu la unu”. Deși soții ar putea să fie mai reticenți la un astfel de nivel personal de interacțiune, nevoia este la fel de mare ca și la soții. Unii spun că bărbații au nevoie și mai mare, deoarece ei nu ar stabili o astfel de interacțiune fără a fi ajutați în vreun fel.
- *Fiecare cuplu cu un alt cuplu.* Cuplurile care se ajută unul pe altul este o altă structură de relații foarte eficientă. Dar încearcă să fii atent la „biserițuțe”, pentru ca acestea nu se dezvoltă. Acestea vor distruge apropierea grupului. E de înțeles că unele cupluri sunt mai compatibile decât altele. Dar pentru binele grupului, este mai bine să se evite așa ceva. S-ar putea să ajute deca vorbiți deschis despre această problemă.
- *Fiecare părinte/cuplu ca parte a grupului.* „Vorbitorul special” este probabil cea mai bună metodă în acest context. Va fi necesară stabilirea unui calendar pentru a coordona toate programele diferite ale familiilor. De exemplu, grupul nostru a ales o organizație națională pentru sindromul Down în special pentru resurse, conectivitatea rețelei și sprijinul organizațional general oferit.

Care sunt câțiva din factorii organizaționali cruciali?

- *Aceeași zonă geografică.* Dacă locuiești într-o zonă metropolitană, cu siguranță vei găsi multe familii pentru grupul tău pe o rază scurtă. Acesta este un punct important pentru că nu îți dorești un grup care e atât de mare încât își va pierde intimitatea. În fond, o motivație majoră pentru un astfel de grup este sprijinul personal pentru familii. Totuși, câteodată este bine să faci parte dintr-un grup de peste 1000 de familii care îți împărtășesc luptele.
- *Aceași dizabilitate.* Probabil nici un alt factor structural nu este la fel de important ca împărtășirea acelorași provocări în dizabilitate precum ceilalți din grup. Pentru că dizabilitățile variază considerabil în natură, scop și tratament, este foarte important să te unești cu persoane care au experimentat și cunosc exact dizabilitatea copilului tău. Asta va ajuta părinții să găsească informații, servicii, medicamente și spitale potrivite.

- Aceleași nevoi (de ex, să înveți limbajul semnelor). În grupul nostru, 80% dintre noi au fost nevoiți să treacă, împreună cu copilul, prin operație pe inimă, în primul an de viață al copilului lor. Nevoia pentru o informație bună, o recomandare și un sprijin continuu este greu de supraestimat. Am fost aproape unii de alții în timpul operațiilor, prin rugăciuni și încurajări. Chiar și doctorii au spus cât de impresionați au fost de sprijinul mângâietor. Credeau că aduce beneficii tuturor familiilor implicate.
- Aceeași organizație. Din nou, o combinație de opțiuni care va fi cea mai benefică. Locuim într-o suburbie a Los Angeles unde existau multe familii cu copii cu sindromul Down și mulți dintre copiii noștri erau cam de aceeași vârstă. Din acest motiv, am ales să amestecăm mai multe structuri de grup. În ceea ce privește alegerea unei organizații cu care să ne identificăm, din nou, am ales organizația națională pentru sindromul Down pentru că avea o rețea bună și era o organizație matură. Exemple de alte organizații includ bisericile, școlile și organizațiile.

Cum pornești un grup de familii?

Deși s-ar putea să fie o provocare mare să pornești un grup de familii, asigură-te că este și distractiv. Trebuie doar să o iei pas cu pas. Dacă te focalizezi pe nevoile grupului, vei acoperi nevoile lor și oamenii îți vor căuta ajutorul. Haideți să discutăm cum să pornești un grup prin prezentarea pașilor elementari.

Înainte să vă întâlniți pentru prima dată, e bine să aduni un grup mic de oameni dedicați care vor începe și vor menține grupul. Cu cât este mai mare diversitatea grupului, cu atât vei cuprinde mai mulți oameni din comunitate. Primul pas necesită viziune. Alimentează-ți viziunea prin citit, interacțiuni cu oameni dedicați și creativi, și prin rugăciune – acestea vă vor susține grupul de bază, atunci când veți întâlni greutăți.

Alegeți o formă eficientă de conducere a grupului. Părinții veterani sunt lideri buni. Procesul selectării trebuie făcut cu atenție. La fel de multă atenție trebuie acordată și structurii, caracterului personal și experienței. Pasiunea pentru rolul său trebuie, de asemenea, să fie un factor important. În final, ia în considerare abilitatea de a-i consilia pe ceilalți, deoarece oamenii din grup vor privi la liderii săi pentru modele de cum trebuie să fie un părinte și cum trebuie să îi slujească pe ceilalți.

Includeți câțiva profesioniști, precum doctori, profesori și terapeuți. Am avut privilegiul de a fi implicat la pornirea unui grup în România. Primele două membre, Lucia și Dora erau ambele mame singure pe care le părăsiseră soții atunci când au născut copii cu sindromul Down. Cele două mame curajoase erau începutul ideal. Una era profesoară și cealaltă doctor chirurgical. Ca urmare, nu doar că înțelegeau ce înseamnă să fii părinte, dar făceau parte și din sistemul educațional și medical, factori foarte importanți pentru familiile cu copii cu dizabilități.

Alege un model de grup dar lasă-l flexibil în funcție de nevoi. Cred că structura este de obicei supraestimată, dar totuși esențială. Dacă vă întâlniți și vă simțiți bine, va apărea imediat o structură naturală. Internetul este o sursă generoasă și chiar copleșitoare de informații despre grupuri de sprijin. Ar fi bine pentru voi dacă ați funcționa printr-o organizație de încredere, pentru persoane cu dizabilități și prin structura/orientarea lor, pentru simplul motiv că există un număr infinit de configurații disponibile.

Pentru prima întâlnire, invitați părinți entuziaști și părinți care au nevoie de sprijin doar cât se poate oferi într-o sesiune introductivă. E bine ca în grupul de pornire să ai un amestec de vârste și ani de experiență, ca să existe un amestec de înțelepciune din partea celor în vârstă și entuziasm din partea tinerilor. În această întâlnire, discutați când ar trebui să programați următoarea întâlnire, și gândiți-vă la vorbitori viitori, precum furnizori calificați de servicii locale. În final, ar trebui să cereți numele celor care au nevoie de sprijin din partea agențiilor, doctori sau alte surse, fiind atenți însă la legile vieții private fiecăruia.

Asigură-te să păstrezi o parte din întâlnire degajată, relaxată și plăcută. Deși e bine să fii eficient și să eviți haosul, oamenii trebuie să se simtă bine și să nu se simtă amenințați când participă la funcțiile grupului. Familiile vor renunța dacă se vor simți stânjeniți, lăsați pe dinafară, presați sau rușinați. Fii sensibil și asigură-te că toată lumea este inclus. Oamenii care au copii cu dizabilități au parte de multă descurajare! Când vin la grup, trebuie să se simtă ușurați, reîncărcați și parte din grup.

Alcătuiește cu tabel de contact cu doctori, specialiști și alți furnizori de servicii și organizații. Deși s-ar putea să fie puțin riscant criticiile doctorilor, profesorilor și a altor furnizori, grupul tău va fi cea mai bună sursă de informare și un context ideal de discuții. Amintește-ți să crezi o atmosferă de obiectivitate și nu susține atacul la adresa indivizilor. E ușor să cazi în mentalitatea „cadrelor profesionale vs. Părinți”.

De ce ar trebui ca biserica mea să pornească un grup de familii?

Unul dintre farmecele grupului de familii este că vor beneficia de el atât familiile, cât și bisericile. În primul rând, să ne gândim la modul în care bisericile pot întări familiile care au copii cu dizabilități. Nevoile practice și emoționale ale acestor familii sunt evidente și presante. Este privilegiul nostru să îi iubim și slujim pe ceilalți, dar cel mai mult îi iubim atunci când îi îndreptăm către Evanghelie. Aceasta trebuie să fie mereu în gândirea și conversațiile noastre.

În al doilea rând, grupurile de familii pot slujii familiile ce au copii cu dizabilități prin ajutarea părinților să înțeleagă mai bine dizabilitatea copilului. Pentru credincioși, este esențial ca părinții să privească dizabilitatea în contextul unei vieți creștine.

În final, grupurile vor ajuta pe aceste familii, încurajându-i mereu pe părinți. Bisericele pot fi extrem de importante în timpul problemelor. Familiile doresc să știe cum pot răspunde dificultăților și crizelor dintr-o perspectivă biblică. Bisericele pot oferi asta mai bine ca orice organizație. Bisericele pot ajuta familiile și prin oferirea de informații cu privire la resurse, inclusiv acelea bazate pe o viziune biblică.

Acum haideți să privim la moduri în care grupul de familie poate întări biserica. De multe ori, impactul potențial a grupurilor de familii asupra bisericilor nu este realizat. Grupurile de familii sunt un alt mod de evanghelizare a familiilor ce au copii cu dizabilități. Bisericele ar trebui să caute constant moduri eficiente de a întări familiile și să organizeze evanghelizări în comunitățile lor. Aceste grupuri de familii oferă oportunitatea de a acoperi nevoi reale.

În al doilea rând, grupurile de familii pot mobiliza membrii ai bisericii care altfel nu ar sluji. Mulți oameni din biserica ta poate au un membru al familiei sau un prieten apropiat cu dizabilități. Mișcați de compasiune pentru acea persoană și familia lui, membrii bisericii ar dori să ajute dar nu știu cum să înceapă. Acest impuls e mult mai întâlnit decât ne putem noi imagina. Grupurile de familii oferă oportunitatea de a sluji prin conversații și prietenie. Deoarece nu necesită învățare sau alte abilități de slujire sau talente, grupurile sunt ca niște slujiri de început.

În final, grupurile oferă ocazia cuplurilor căsătorite să slujească împreună, chiar și în casa lor sau a altora. Acesta e un punct important. Cunosco un cuplu care au slujit împreună astfel timp de mulți ani. Sunt numiți „cuplul care slujește persoanelor cu dizabilități” în biserica lor și în comunitate. Au avut oportunități nenumărate să ajute oameni cu dizabilități și familiile lor. Privindu-i, nu mă pot gândi la un mod mai bun în care un cuplu să-și investească viața pentru Împărăția lui Dumnezeu. Par să fie cel mai fericit cuplu din biserică!

Cum poate biserica ta să pornească un grup de familii?

Detaliile următoare te vor ajuta să faci dintr-un grup de părinți o slujire adevărată în biserica voastră:

- Roagă-te pentru voia lui Dumnezeu și dedica-ți lucrarea Domnului. Aceasta va fi o oportunitate mare să slujești familiile nevoiașe. Deși ați putea să îi ajutați mult în pregătirea pentru o viață cu un copil cu dizabilități, nu uita că cea mai mare nevoie este relația mântuitoare cu Isus Cristos și creșterea în viața creștină. Dacă evanghelizarea și ucenicirea sunt prioritățile tale, atunci cu siguranță vei avea o lucrare eficace în biserica voastră.
- Asigură-te că lucrezi în colaborare cu conducerea bisericii. Deseori astfel de grupuri se întâlnesc în biserica, dar funcționează în afara administrării bisericii. Aceasta este oportunitatea ta să implici biserica pe deplin în lumea dizabilității. Deși va lua mai mult

timp și răbdare să lucrezi cu conducerea bisericii, nu poți înlocui cu nimic implicarea lor în întâlnirile și nevoile persoanelor cu dizabilități și a familiilor. Dacă vei fi răbdător și vei convinge liderii prin conversații și materiale eficiente, biserica ta poate deveni cea mai bună resursă a unei familii în perioade de criză.

- Abordează un cuplu capabil de conducere, poate unul care are un membru al familiei cu dizabilități. De obicei, oamenii care vin dintr-o familie care are experiență în dizabilități, se dedică pe un timp îndelungat. Pe de altă parte, nu ar trebui să ezităm să implicăm oameni care nu au un contact direct cu dizabilitatea. Cuplul care l-am menționat mai devreme, care slujesc în comunitatea noastră, nu au nici un membru al familiei cu dizabilități.
- Citește despre dizabilități și participă la evenimente unde poți slui persoanelor cu dizabilități. Va trebui să găsești o sursă bună care oferă informații de încredere despre dizabilități specifice, în special dacă lucrarea va implica mai multe tipuri de dizabilități. Este foarte important să fii informat, însă nu te panica. Există multe materiale disponibile gratis, în special pe internet.
- la legătura cu părinți, soți și neamuri. Deși este mai ușor să te focalizezi pe copil sau pe părinți, nu putem ignora frații sau neamurile. La început s-ar putea să fie greu să îi implici pe toți, dar cu timpul îți vei îmbunătăți abilitatea de a tine legătura cu întreaga familie. Eu cred că asta este atât un talent, cât și o abilitate învățată.
- Sprijină lucrarea pe măsură ce se dezvoltă. Slujirea înseamnă sacrificiu, dar poate fi și distractiv. Totuși, distracția nu este primul obiectiv. Pregătește-te să îți investești timpul, energia și banii. Bisericile nu pot opera ca afacerile, să scoată profit din fiecare slujire. Asta nu înseamnă că nu poți cere bani pentru anumite materiale, mâncare sau alte nevoi. Înseamnă însă că nu te poți baza numai pe sursă.
- Modelează atitudini pozitive cu privire la dizabilități, de la amvon până la ultimele bănci. Vei deveni obosit și frustrat – asta se întâmplă în orice slujire. Slujirea înseamnă lucrul cu oameni și oamenii vin cu nevoile și provocările lor. Dar te poți aștepta și la bucurii mari și satisfacție în slujirea Domnului prin slujirea altora. Așa cum știi poate, sunt cele mai mari binecuvântări.
- Adu cinste lui Dumnezeu pentru ceea ce face prin grupurile de familii. Dacă dedici lucrarea lui Cristos, te rogi să îți dea tărie și faci toate lucrurile pentru a-i sluji pe ceilalți, Îl vei vedea pe Dumnezeu la lucru în grupul tău. Amintește-ți să îi aduci Lui toată laudă și cinstea. Este ușor să te simți mândru și să te lauzi, dar nu aceasta este calea lui Dumnezeu în slujire.

Concluzii

Au trecut 21 ani de când Joanna Ruth Duel a ajuns acasă de la spital pentru prima dată. Au existat multe operații, așteptări adaptate, frustrări pe drept și provocări de toate felurile, când ne așteptăm mai puțin. Dar bucuria vieții cu Joanna este ceva de care nu ne-am putea lipsi nici unul dintre noi. În curând va merge la altar ca domnișoara de onoare a surorii ei mai mari. Voi susține ceremonia. Nu va fi nici un ochi uscat în biserică. Pentru oamenii din comunitatea noastră, care o iubesc pe Joanna și se bucură să stea cu ea, mulți dintre care vor fi la nuntă, participarea lui Joanna este o afirmație a dragostei noastre, nu doar pentru ea, ca persoană cu dizabilități, dar și pentru comunitatea adunată în jurul ei. O împărțim cu ei. În loc să fie marginalizată, este în centru. Este cunoscută, acceptată și chiar apreciată în comunitatea noastră. Și nu vom uita niciodată ca prima noastră comunitate a fost grupul nostru de familie.